

cals en els ingressos de bancs i administració. Exhaustit el termini per comunicar el compliment d'aquestes exigències, Transparents va engegar unes mesures que ha compartit amb tota la ciutadania. D'una banda ens conviden a votar només partits que promoguin i apliquin la transparència. Per un altre cantó es decideixen a retirar els dipòsits d'aquells bancs i caixes que no hagin publicat les declaracions jurades abans esmentades i a traslladar-los a entitats amb compromisos de gestió ètica i transparent dels diners, durant el seu darrer acte esmentaven els exemples de Triodos Bank i la Fundació FIARE.

La penyora fiscal

En tercer lloc, la mesura potser més cridanera va ser la de la penyora fiscal. El propi Martí Olivella, un dels que l'ha duta a terme, ens l'explica: "La penyora fiscal és una acció que cerca pressionar el govern per aconseguir un objectiu, en aquest cas, la transparència sobre la gestió dels préstecs del govern als bancs. Es tracta de retenir com a penyora una part del diners que hem de pagar en la declaració de la renda, dipositar-la en una banca ètica i estar disposat a pagar-la quan el Govern haurà donat resposta a la demanda formulada." Fins a data d'avui, de les comptades persones que s'han atrevit a realitzar aquesta penyora, "no hi ha hagut cap problema ni cap declaració paral·lela. Però per tenir força hem de ser més gent!", exclama el Martí. I després continua: "la ciutadania tenim molta força: votar o deixar de votar, pagar o deixar de pagar impostos, comprar o deixar de comprar certs productes i marques, estalviar o invertir en determinades entitats o fer-ho en d'altres... cal llançar campanyes concretes i experimentar la nostra força."

2. De fora vingueren i las castanyes del foc ens tregueren (perquè els colors encara no)

Access Info / www.access-info.org
Helen Dabishire
 Directora executiva per a tota Europa

L'anglesa Helen Dabishire va aterrar a Espanya després de descobrir a Xile que prenen el patró ibèric com a model per desenvolupar la seva legislació en matèria de drets fonamentals. I com podia una europea allunyar-se del seu vell continent per predicar les benediccions del dret a l'accés a la informació quan d'allà d'on ve encara tenen el pati per escombrar? Doncs res, tot i que les prioritats inicials d'Access Info se centraven en altres contrades, la Helen va entendre que era important instal·lar-se a Espanya i desenvolupar el seu activisme dins el nostre territori.

De fet, la Helen s'ha sorprès al trobar aquí una mena d'auto complaença generalitzada vers la transició democràtica viscuda en el passat. Es confessa sorpresa per la manca d'inquietuds en un punt crucial relacionat amb les nostres llibertats i que està a l'ordre del dia en cada cop més països d'Europa i arreu. I per a qui no s'acabi de creure el nostre retràs en aquesta matèria, ens ofereix una relació de països on ja han entrat en vigor lleis ambicioses que contemplen el dret a l'accés a la informació: Suècia (segle XVIII), França (anys setanta segle passat), Hongria (1992), Anglaterra (2000), Mèxic (2002) o Alemanya (2005).

Access Info s'ha reunit recentment amb el govern espanyol i els han comunicat que entre els seus objectius immediats està presentar una llei que contempli el dret a l'accés a la informació. Fins i tot s'han atrevit a afirmar que hi haurà un primer esborrany abans de l'estiu. No obstant, la Helen es manté escèptica perquè detecta poca voluntat de fer una llei ambiciosa que catalogui l'accés a la informació com un dret fonamental.

De l'Audiència Nacional a Estrasburg passant pel Tribunal Suprem

Des de les seves oficines a Madrid han impulsat diferents campanyes que per motius ben diferents estan generant un efecte molt positiu. En primer lloc, Access Info va demanar al Ministeri de Justícia quines mesures s'estaven prenent al país contra la corrupció i quins recursos s'hi estaven dedicant. El Ministeri no es va sentir en l'obligació de respondre'ls i llavors l'equip d'experts internacionals d'aquesta Associació va demandar davant l'Audiència Nacional el cas, exigint el dret a saber aquella informació d'incumbència pública. Recentment l'Audiència Nacional ha fallat en contra seva, al·legant que la legislació actual no obliga a l'administració a facilitar-los aquest tipus d'informació. Access Info ha recorregut la sentència davant el Tribunal Suprem i ha desenvolupat unes al·legacions actualitzades aprofitant la jurisprudència més recent de la Cort Europea de Drets Humans a Estrasburg. La determinació de la Helen i els seus és arribar fins a Estrasburg si cal.

Pro Acceso, la coalició civil pel dret a saber

Un altre front obert que incideix molt més en tots els estrats de la societat civil i el sentiment de compromís social és la Coalició Pro Acceso (www.proacceso.org). Amb un missatge que es sintetitza en l'eslògan "Derecho a Saber" i nou principis bàsics, han aconseguit sumar més d'una trentena d'entitats que van des d'ONGs, ecologistes, agrupacions de periodistes, etc. Fins i tot, la Helen ens destaca: "también se han sumado los Archiveros (Asociación Española de Archiveros de la Función Pública)", un col·lectiu gens secundari en aquesta brega. Resulta molt encoratjador saber que els propis administradors de l'arxiu públic estan a favor que el material que ells registren estigui a l'abast de tothom.

Aquí no queda la cosa, la Helen Dabishire ens avança que estan treballant en una campanya d'aparició pública imminent. Consisteix a realit-

zar 100 sol·licituds d'informació a diferents ens públics i fer un seguiment sobre la resposta que obtinguin de cada un i amb una manifesta obrerura a la participació.

Ciclistes menys negres

Una cosa més, la Helen ens vol insistir que la seva voluntat de fer la informació dels servidors públics més accessibles no només està orientada a poder-los criticar o qüestionar, també pren una importància molt gran trobar sinergies d'interès general amb tota mena d'iniciatives de la societat civil. Un exemple real d'això és situa al Regne Unit quan es va publicar una estadística d'accidents de ciclistes a la via pública. L'informe anava acompanyat per un mapa que marcava l'ubicació dels accidents, però ho feia en brut, sense cap tasca d'interpretació afegida. Al tenir accés a aquest document una agrupació de ciclistes el va estudiar per identificar els "punts negres" de les carreteres britàniques on més accidents amb ciclistes s'havia produït. Després van publicar aquesta informació per posar-la a l'abast de tots els usuaris de bicicletes.